

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὑγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητῆς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνάχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετάρτια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἔμ ε.
Μέσ' ὅστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μὴ δεικνῆρα
Κι' ἄς τὴν ὀνη δροπος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μὰς μέλει.

Εἰς τὰς ἔξη τοῦ Γενάρη
φεύγουν οἱ καλικαντζάροι.

Νούμερο πεντηκοστὸ
εἰς τὰ χέρια μου βαστώ.

Γάμοι βασιλικοί,
πολὸν ἄξαφνικοί.

Τι χαράς, τί πανηγύρια θ' ἀρχινίσουν σὲ κομμάτι,
τί παράταις, τί σημαίαις καὶ τί κανοναῖς ἀκόμη,
ἀπὸ Ἑλλήνας καὶ ξένους θὰ γεμίση τὸ παλάτι,
κι' ἀπὸ μουσικαῖς καὶ ζήτησὶ θὰ βοῖζουν εἰς οἱ δρόμοι.
Μετὰ τῆς φωταῖς οἱ γάμοι 'ς τὸ παλάτι μας ἀρχίζουν
καὶ τῆς σάλαις τοῦ τρικέρρα κι' ὄχι φλόγαις θὰ φωτίζουν.

Τὴν ξανθὴν μας Ἀλεξάνδρα, τὴ χρυσοῦ βασιλοπούλα,
πρὶν τοὺς δεκαπέντε χρόνους ἢ μικρούλα μας σφαλίση,
πρὶν ἀκόμα βγάλη ἀνθὴ ἢ δροσόλουστη δαφνοῦλα,
κάποιος πριγκηπας μεγάλος ἦλθε νὰ μὰς τὴν ζητήσῃ!
Καὶ θ' ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα, καὶ 'ς τὰ ξένα θὰ πετάξῃ,
καὶ αἰσθήματα, καὶ πόθους, καὶ πατρίδα θὲ ν' ἀλλάξῃ!

Ὅχι, ὄχι, μὴ μὰς φεύγῃς, χρυσογάλανη ἀχτίδα,
μὲνε ἔπου ἐγεννήθης μὴ ἠλιόφωτη ἡμέρα
μὴ ἀφίγῃς τὴν Ἑλλάδα, τὴν φτωχὴν σου τὴν πατρίδα,
δὲν θὰ βρῆς ἄλλοῦ ἀγάπη, οὔτ' ἑλληνικὸν ἄερα.
Ὅχι, ὄχι, μὴ μὰς φεύγῃς...! ὦ τρελλή μου φαντασία,
τὴν πεντάμορφη ποῖς σούπε πῶς θὰ πάρουν 'ς τὴ Ῥωσοῖα!

Στὴ Ῥωσοῖα, ἂ τί κρίμα! 'ς τὴ Ῥωσοῖα νὰ μὰς φύγῃ,
'ς τὴ Ῥωσοῖα ποῦ τὴν Πόλι καρτερεῖ νὰ μὰς ἀρπάξῃ,
'ς τὴ Ῥωσοῖα ποῦ τὸ στόμα πάντ' ἀχόρταγο ἀνοίγει,
'ς τὴ Ῥωσοῖα ποῦ γυραίνει τὴν Ἑλλάδα νὰ δημάξῃ,
'ς τὴ Ῥωσοῖα ποῦ μὰς δείχνει ἄγρια δόντια σὰν ἀρκουῖδα,
'ς τὴ Ῥωσοῖα θὰ μὰς φύγῃς, πλουμιστῆ μου πεταλούδα;

Ἄχ! πῶς ἤθελα, ὅποτε — θεὸς νὰ πάρῃς Ῥώσσον ἀνδρα; —
ἢ καλὴ βασιλισσά μας καμμιὰ μέρα σ' ἐρωτήσῃ,
— Ὅχι, δυνατὰ νὰ κρᾶξῃς, δὲν ἔμπορεῖ ἢ Ἀλεξάνδρα,
μ' ἀνθρωπο ποῦ δὲν λατρεύει, τὴν Ἑλλάδα μας νὰ ζήσῃ.
Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ δώσης τέτοι' ἀπόκρισι, μικρούλα,
γιὰ νὰ δείξῃς ὅτι εἶσαι Ἑλληνίς βασιλοπούλα!

Εἶσαι ἄγγελος, ξανθὴ μου, καὶ δὲν ἐνοήσας ἀκόμα
τί προορισμὸ ποῦ ἔχει πριγκηπέσσα Ἑλληνίδα
δὲν σ' ἐμάθανε καθόλου πῶς πατεῖς Ἑλλᾶδος χῶμα
καὶ δὲν σοῦδειξαν καμμιὰ, ματωμένη τῆς σελίδα.
Δὲν ἐτάραξε κανένας τὰ αἰθῶρα ὄνειρά σου,
καὶ σοῦ ἐφαλλαν τραγούδια 'στὰ ὀλόχρυσά μαλλιά σου.

Ὅμως τώρα ποῦ κυρία ἔγινες καὶ οὐ μεγάλη,
πρὶν μὲ νυφικὰ λουλούδια σοῦ στολίσουν τὸ κεφάλι,
πρὶν σοῦ πάρουν ναὶ ἢ ὄχι ἀπ' τὰ ρόδινά σου χεῖλια
βασιλόπουλα ποῦ γύρω θὰ σὲ λαχταροῦνε χίλια,
δοῦ δισταγμὸς ἀκόμη 'ς τὴν ψυχὴν σου βασιλεύει,
ἀκουσε, ἂν θεὸς, τὴ γνώμη ποιητοῦ ποῦ σὲ λατρεύει.

Γύρνα 'δὲς τὴν Ἡπειρὸν μας, 'δὲς καὶ τὴ Μακεδονία,
ρῖξε ὑστερὰ τὸ βλέμμα 'ς τὴν πολυπαθὴν μας Κρήτη,
'δὲς σὲ λίγο καὶ τὴ Θράκη 'ς τὴ βαρεῖά της τυραννία,
καὶ σὰν Ἑλληνίς ποῦ εἶσαι πριγκηπέσσα κι' Ἀφροδίτη
'πὲς: — «Σ' αὐτὸν ποῦ τόσα μέρη ἀπὸ τὴ σκλαβιά λυτρώσῃ
ἢ ξανθὴ βασιλοπούλα τὴν καρδιά της θὲ νὰ δώσῃ.»

